

Thư gửi Hội Bạn Người Cùi Việt Nam!

Đầu tiên cho con gửi lời cảm ơn và lời chúc sức khỏe tới toàn thể quý vị ân nhân của Hội Bạn Người Cùi.

Con là Nguyễn Thị Trúc là con của bệnh nhân phong Quỳnh Lập Việt Nam. Hiện nay con đã tốt nghiệp trường đại học y Hà Nội và đang thực tập tại bệnh viện Bạch Mai.

Con là chị cả trong gia đình có 3 chị em. Từ bé cho đến lúc lên 8 tuổi con sống với mẹ và các em trong một túp lều tranh tại vùng quê nghèo Hà Tĩnh. Lúc ấy con không biết Bố con là ai vì chỉ một mình mẹ ngày ngày hái rau đi bán nuôi sống 3 chị em con sống qua

ngày. Ngày đó con không thể hiểu được vì sao bố không ở nhà cùng chúng con và vì sao họ hàng thân thích lại xa lánh gia đình con? Vì sao con rất thích đi học nhưng con lại không được đi học với bạn bè cùng tuổi mà chỉ ở nhà cho mẹ dạy?

Năm đó một cơn bão lớn đi qua làm ngôi nhà tranh của gia đình con bay tan tác, sau cơn bão bố về thăm. Con đã chạy trốn và nhất định không chịu nhận là bố mình, vì trong tư tưởng của con bố không như vậy, vì con thấy bố quá khác với những ông bố khác...

Sau cơn bão mẹ quyết định bỏ quê hương và đem 3 chị em con ra ở cùng với bố tại bệnh viện phong Quỳnh Lập, đó là một thung lũng, ba phía bao bọc bởi dãy núi cao ngất còn một phía là mặt biển bao quanh. Trong đó toàn những con người như bố con đều tàn tật, người thì mất tay kẻ thì mất chân và có những người bị khoét mất cả hai con mắt.

Họ sống một mình cô đơn không người thân, chân tay thì tật nguyên, mặt mũi thì biến dạng. Thời gian đầu nhìn thấy họ con rất hoảng sợ, nhưng cũng từ lúc ấy con mới hiểu được bệnh phong cùi là gì? Rồi thời gian cũng trôi qua chúng con cũng quen dần với những hình ảnh của họ, họ thật đáng thương và cô đơn vì bị người thân xa lánh.. Đến lúc 3 chị em được đi học cũng là lúc gánh nặng đè lên bố mẹ, bố

không thể làm được gì còn mẹ thì yếu vậy nên bố mẹ quyết định cho con đi ở với những người có thể giúp con học hành, lớp 2 con đã phải xa gia đình. Dù rất nhớ nhà, nhưng con muốn là người có học để vượt lên khỏi số phận hẩm hiu của gia đình.

Con được chuyển đi rất nhiều nơi, bất cứ nơi đâu mà có người giúp con học là được, một năm hay nửa năm cũng được. Lên lớp 9 khi không còn người giúp đỡ nữa con phải về ở cùng bố mẹ, một buổi con đến trường một buổi con lên rừng chặt củi bán lấy tiền nuôi sống gia đình. Trong cái thung lũng hoang vu ấy không giao thương với bên ngoài, thời gian ấy con định bỏ học để giúp bố mẹ lo cho các em.

Nhưng cuộc đời đã mỉm cười với con khi con gặp được hội bạn người cùi Việt Nam. Từ đó chị em chúng con và tất cả những con của người cùi khác được có điều kiện học hành. Để ngày hôm nay con đã không phải cảm thấy thấp kém giữa cuộc đời. Không biết lấy gì để cảm tạ tấm lòng và niềm hy vọng mà quý hội đã mang lại cho con và nhiều những đứa con của người cùi bất hạnh khác, nhưng con hứa sẽ không ngừng cố gắng để là người có ích để không phụ lòng những người đã giúp đỡ con.

Con viết những dòng này để ngẫm lại cuộc đời mình và thấy thương bố mẹ thật nhiều và thầm cảm ơn Hội Bạn Người Cùi thật nhiều vì đã cho con trưởng thành, cho con hy vọng để con có được như ngày hôm nay. Chân thành gửi muôn vàn lời đa tạ tới tất cả quý vị ân nhân và kính chúc cho quý hội không ngừng lớn mạnh để hội còn giúp được thật nhiều người con bệnh cùi như con. Để cuộc đời không tăm tối với những người bất hạnh!

Con : Nguyễn Thị Trúc